

Prædiken til 10. søndag efter trinitatis

Matt. 11, 16-24

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »Men hvad skal jeg sammenligne denne slægt med? Den ligner børn, der sidder på torvet og råber til de andre: Vi spillede på fløjte for jer, og I dansede ikke; vi sang klagesange, og I sørgede ikke. For Johannes kom, han hverken spiste eller drak, og folk siger: Han er besat. Og Menneskesønnen kom, han både spiser og drikker, og folk siger: Se den frådser og dranker, ven med toldere og syndere!« Dog, visdommen har fået ret ved sine gerninger. Da begyndte Jesus at revse de byer, hvor de fleste af hans mægtige gerninger var sket, fordi de ikke havde omvendt sig: »Ve dig, Korazin! Ve dig, Betsajda! For hvis de mægtige gerninger, der er sket i jer, var sket i Tyrus og Sidon, havde de for længst omvendt sig i sæk og aske. Derfor siger jeg jer: Det skal gå Tyrus og Sidon tåleligere på dommens dag end jer. Og du, Kapernaum, skal du ophøjes til himlen? I dødsriget skal du styrtes ned! For hvis de mægtige gerninger, der er sket i dig, var sket i Sodoma, havde den stået den dag i dag. Derfor siger jeg jer: Det skal gå Sodomas land tåleligere på dommens dag end dig.« Matthæusevangeliet 11,16-24

Det legende menneske, homo ludens, det er det, Jesus taler til i dag. Det legende menneske undersøger og eksperimenterer og udforsker for at tilfredsstille sin nysgerrighed og sine behov. Derfor kan det legende menneske, som selv sætter reglerne for sin leg sammen med andre, have svært ved at møde virkeligheden – som den er.

Det er jo det legende menneske, der i dagens tekst møder virkeligheden, som den er i skikkelse af Jesus. Det legende menneske søgte ikke en budbringer fra Gud som Johannes Døberen, de affejede ham derfor med at sige, at han var en asket og fanatiker og sådan en kunne Gud ikke tale igennem. Så kom Jesus og de søgte ikke en *gud* som Jesus, men affejede ham med, at han ikke kunne være Guds søn, når han omgikkes toldere og syndere og ovenikøbet drak vin og spiste med til fester. Så det legende menneske gør som børn så ofte gør, når de ikke vil et eller andet, de skal – de bruger den undskyldning, som falder dem ind og ser ikke de to undskyldninger modsiger hinanden. De vil hverken have en, der spiser og drikker og omgås udstødte og forbrydere, og de vil heller ikke have en som ikke omgås

den slags mennesker og hverken rører spiritus, vil øl eller kød eller for dens sags skyld blander sig i noget byliv.

Men her står han altså foran dem, Guds søn, i dag, nu vil han sige dem noget. Vi der er i kirken i dag, vi er i helt samme situation. Det sjove ved den måde som vi har delt Bibelens tekster op, så vi skal prædike over et nyt sted og høre nye steder hver søndag, er jo, at det får vores situation til at minde om den, vi hører om i Ny Testamente. Her er det jo også altid sådan, at Jesus møder nogle mennesker, stopper op, siger noget, handler og går videre samtidigt med, at de der hørte på ham, går hver til sit. Når vi hører teksten til i dag, så tænker vi, at det jo kun er et lille udsnit af alt det han siger, og det ikke er fyldestgørende for kristendommen, denne hårde tale. Men Jesus ville sige: Det er, hvad I får at høre i dag! Han taler hårdt til menneskene i teksten, som om de alle var syndere som havde en hård dom i vente. Men jøderne dengang gik altså ikke rundt og følte sig som syndere. De vidste, at de engang imellem brød loven, men de kunne komme tilbage på retfærdighedens sti uden de store problemer med hjælp fra deres præster. De var netop ikke som hedningene og synderne og tolderne, Jesus fulgtes med. Jeg tror heller ikke, ret mange i dag går rundt og føler sig som en synder. Jeg gør i hvert fald ikke. Jeg tror man godt ved, man af og til gør noget forkert, men så kan man jo bede om sine synders forladelse og få det ved alteret. Det meste af tiden går vi vel rundt og tænker, at vi vel ikke er værre, end de fleste folk er, og vi kan altid komme op

med et par eksempler, der er værre end os selv, hvis vi skal have beroliget vores samvittighed.

Sådan er det – undtagen i særligt svære tilfælde, der grænser til sygdom, at ingen af os føler sig som syndere. Men Jesus siger heller ikke, vi skal føle os som syndere – han siger vi er syndere. Heri ligger der jo en god pointe. For det har altid været sådan, at læste man Ny Testamente, og altså om det Jesus gjorde og sagde, så slår det en, at de mennesker som havde med Jesus at gøre ikke følte sig som syndere, når han havde sagt: dine synder er dig forladt, gå bort og synd ikke mere. De var netop frie mennesker, hvis de overhovedet følte noget, så var det det. Men kirken som institution er også fuld af legende mennesker, som gerne vil sætte regler op for legen, og de skaber efter tidens moral og skikke netop linjen, der fører til at folk skal føle sig som syndere. For så kan kirken på den ene side lettere regulere både kirke og samfundsliv og på den anden side, så er der jo ikke noget så dejligt som at være en frelst synder. I nogle kredse og tider kan også dette blive til en måde at herske over andre på. Det Jesus derimod siger, er, at mennesket er en synder, og at alle kommer til at stå for hans domstol uanset, hvordan de føler, de selv er og har det. Det er jo på samme tid det glædelige budskab for os og dommen over os, at det ikke kommer an på, hvad vi mennesker finder på at sige i kirken, om Gud og os selv, men det kommer an på Gud selv.

Jeg tænker af og til den tanke, at hvis det ikke var sådan, at Jesus er vores frelser og

dommer, så var alt det kirken stod for jo påfund og løgn, så var alting bare noget det legende mennesker havde fundet på, som alle de andre religioner og ideologier som man udgiver for sandheden. Hvis Jesus er vores frelser, der trods vores påfund og ondskab kommer til os og træder ind i vores liv, dengang som i dag, så er virkeligheden noget andet end os selv, og så er det glædelige budskab, at det ikke ligger i vores hænder, hvad vi skal være og blive, men i Guds hænder. Men det er jo på samme tid også en dom over os lige så definitivt som spilleren, der må forlade banen ved rødt kort, uanset om han føler sig uskyldig eller skyldig. Hvad skal vi så gøre, når vi som i dag hører, at Jesus siger til os, at øksen allerede ligger ved træets fod? Det legende menneske vil finde på noget, som kan gælde alle, noget som de fleste kan blive enige om, det legende menneske i kirken vil finde på nogle synder, som skiller en fra Gud, og nogle gode gerninger som samler os med ham, frem for andre der ikke er helt så gode. Men Jesus spørger derimod altid den enkelte: ”Hvad med dig? Hvordan dømmes du?”

Guds søn afkræver os et svar, men det bliver en sag mellem den enkelte og Jesus, hvad det svar er, for det kommer an på situationen. Guds søn siger, at vi er skabt med loven i hjertet, så vi kender godt fra ondt. Det er vores særkende som mennesker og vores snublesten. For når vi kender det, hvorfor gør vi så ikke det gode? Derfor behøver vi ikke råd fra præsten eller psykologer, når det gælder godt og ondt. Det sælges ikke i metermål hverken i kirker eller i partier.

Derfor betyder det at kende godt og ondt også, at det er en sag mellem Gud og dig, og der ingen undskyldning er – den kan vi legende mennesker gemme til dem, som har lyst til at høre på dem. Jesus derimod rejser os op og sender os som frie mennesker ud i livet med syndernes forladelse, som Grundtvig skriver: ”Gå da frit enhver til sit og stole på Guds nåde, da får du lyst og lykke til at gøre gavn, som Gud det vil på allerbedste måde.” Amen.

Torben Bramming

Ribe Domkirke

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 17: Almægtige og kære Gud

Nr. 403: Denne er dagen som herren har gjort

Nr. 276: Dommer over levende og døde

Nr. 411: Hyggelig, rolig

Nr. 461: Jesus Kristus er til stede

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk